

S Z E R K E S Z T Ő I Ü Z E N E T E K

Kísértésben gyötrődő. Miskolc. — Ha valahol, a lelki életben érvényes a régi mondás, amely szerint hasznos a futás. Ne álljon tétlenül és ne várja meg, amíg meglepi a kísértés, mely természetéből száll fel és támadja meg. Akinek ilyen szenvedélye van, mint önnek, annak számára legjobb menekvés, ha annyira elfoglalja magát, amennyire csak lehet. Önnek a kísértést nem legyőznie kell, hanem megelőznie. Legyen minél kevesebbet egyedül. Az egyedülletben az ember, különösen a nyugtalan fantáziájú, hamar ábrándozni kezd. Képzete megtelik képekkel, emlékekkel, feltámadnak vágyai és visszahúzzák abba a viszonyba, amelytől szabadulni akar, mert érzi maga is, hogy az helytelen, mások érdekeit súlyosan megbántják vele, ha már azt nem is veszi az illető figyelembe, hogy erkölcsi szempontból mindenképpen lehetetlen és méltatlan az állapot, amelybe mindkettőjüket belerántotta. Keresse mások társaságát, értékes embereket, akiktől tanulhat, munkáján kívül is keressen olyan elfoglaltságot, amely komoly tartalommal tölti meg az életét. Bizonyára van közelebbi, vagy távolabbi ismerőseinek körében beteg, akinek jól esik, ha meglátogatja. Vagy olyan öregecske, akinek nagyvonalú szolgálatot tenne azzal, ha egy kissé támogatná, segítené neki házi munkáját elvégezni. Milyen hasznos szolgálatot tehetne azzal is, ha időnként egy-egy ismerős fiatalabb, vagy idősebb édesanyját segítené ki! Elvállalná a gyermekei felügyeletét, amíg az a férjével elmegy egy-egy mozielőadásra. Higgye el, ha komolyan akarja, úgy le tudja foglalni magát, hogy eszébe se jut az egész ügy. Ha az embereken segíteni kezd, annyi probléma kerül szeme elé, hogy elmegy a kedve a felelőtlen-ségekbe való beleegyezéstől. A jócselekedetek öröme megóvja a rossz hangulattól, amelyek fő táplálói bűneinek. A jó cselekedet olyan, mint a napfény, mely megöli a bacilust. Ez is megöli a bűnt.

F. P. Debrecen. Az első nő doktor Helena Lucretia Cornaro volt, Baptista Cornaronak, a velencei Szent Márk templom prokurátorának leánya, kit Helena Scolasticának és Oraculum Septilinguének is neveztek kortársai. 1646-ban született Velencében és már korán oly nagy tehetséget mutatott, hogy apja latinra taníttatta alig hét éves korában. Ebben oly nagy előmenetelt tett, hogy tanítója görögre is fogta, amihez később az újjörög, s spanyol, francia, héber és arab nyelv is járult. A fiatal nő nem elégedett meg a nyelvek tanulásával, hanem filozófiát, matematikát és teológiát is tanult. A teológiában oly nagy haladást tett, hogy szóba került teológiai doktorrá fogadása is. 1678-ban a filozófia doktorává avatták a páduai Szent Katalin kápolnában, miután nagy beszédet mondott Aristoteles egy tételét magyarázva. Egész Európa tele volt hírnevével és a legkülönbözőbb tudományos akadémiák választották meg tagjukul. Sok házassági ajánlatot is kapott, amelyeket azonban visszautasított, mivel már 11 éves korában szüzességi fogadalmat tett és a Szent Benedek rend laikus nővére lett; bár a világban maradt, a rend ruháját állandóan hordta. Fiatalon, alig 38 éves korában meghalt 1634-ben.

B. A. Nem, az alázatosság nem önmagának színészes és képmutató folytonos kisebbitése. Alázatosság a bennünk lévő hiányok készséges elismerése. Ennek alapja természetesen hibáink ismerete, de ez nem elég. Ha hibáinkat ismerjük is, még lehet bennünk hajlam, hogy mások előtt, talán magunk előtt is, Isten előtt is rejtegetjük, szépítjük, kimenteni akarjuk. Az alázatos ember elismeri, ami benne hiány, hiba, vagy bűn. Istennel szemben elismeri, hogy függ tőle, hogy kreatúrája, tehát semmi követelő, számonkérő magatartásnak nincsen helye vele szemben; tisztelettudó, hívő, bűnbánó, imára kész. A felebaráttal szemben is elismeri csekély voltát, és pedig nemcsak szavakkal, hanem cselekedetekkel. Készségesen engedelmeskedik, nyájas, méltányos, megbocsátó, szolgálatkész, udvarias, szerény, békülékeny, mások erényeit szívesen elismeri, stb. E mellett elismeri azt is, ami benne jó és értékes, hiszen ez Isten ajándéka; mintegy Istent sérti meg, aki kevésre becsüli azt, amit Isten adott neki. A szentek mindig tudták, hogy nagy kincseket hordanak magukban, de elismerték azt is, hogy ezt a nagy kincset törekeny edényben hordozzák.

H. B. Projekció általánosan dobást, vetítést, indítást jelent. Lélektani értelemben — és levele további soraiból azt látjuk, hogy ez érdeklő — jelenti a pszichének azt a képességét, hogy a saját magában levő tulajdonságok egy részét másvalakiben látja és másvalakinek tulajdonítja. Ez sokszor teljesen ártalmatlan. Pl. vendégünket boldogan kínáljuk meg azzal, amit mi szeretünk enni, vagy tenni. De lehet okozója sok kellemetlen félreértésnek is. „Te most azt gondold — látom az arcodon —, hogy már hosszabb ideje látom és érzem” stb. Súlyosabb esetben gyanakodóvá, bizalmatlanná teszi az embert és valószínűleg üldözési mániává lehet. „Valamiért haragszol rám... nem vagy olyan, mint azelőtt voltál... már nem szeretsz...” És nem tudják, hogy tulajdonképpen bennük ment végbe változás. Számukra az egész világ tükröző felület, amely a saját képüket veri vissza, de ők nem ismernek rá, embertársuk képét vélik látni, holott ez a társ a tükör mögött áll. Aki úgy érzi, hogy embertársai gögősek vele szemben, hogy udvariatlanok, nem előzékenyek, nem szolgálatkészek, annak sürgősen a saját lelkében kell ezeket az erényeket felébrésztetni és sok esetben látni fogja, hogy az emberek magatartása vele szemben jóra változott.